

РОЗДІЛ 1

ГОРІК

Занедбане промислове приміщення, яке ріелторка Гретхен Вік намагалася збути, було розташоване в Бушвіку — нещодавно облагородженому районі Брукліну. Місцевість щомісяця набувала дедалі більшої популярності, але саме ця будівля залишалася холодною та мертвою — і вочевидь непридатною для продажу.

Гретхен іще від обіду сиділа за своїм столом для переговорів із клієнтами на першому поверсі, барабанила по ньому нігтями й визирала в закопчене вікно. Упродовж п'яти годин не з'явився жоден потенційний покупець.

Нерухомість мала площу вісімсот із гаком квадратних метрів і була розташована на двох рівнях. Але вона була занедбана й потребувала чималого ремонту. Гретхен зараз почувалася так, ніби потерта дерев'яна підлога та обшарпані цегляні стіни знущаються з неї. Вона поглянула на годинник. Рівно за дві хвилини її день відкритих дверей офіційно закінчиться провалом.

І тут вона почула, як вхідні двері відчинилися.

— Добридень? — голос із під'їзду. Пульс Гретхен пришвидшився. Вона відсунула стільця і швидко рушила до дверей, покаючи по твердій деревині своїми восьмисантиметровими підборами. Завернула за риг і підійшла до вхідних дверей.

— Це *ви!* — сказав високий світлошкірий афроамериканець у верблюжому пальті. На якусь мить Гретхен

розгубилася. Тоді чоловік указав на розкладний вказівник у фоє, на якому було наклеєне фото Гретхен.

— Правильно. Саме так, — сказала Гретхен, надягаючи на обличчя свою найприязнішу усмішку. — Особу підтверджено. — Вона простягла руку. — Гретхен Вік, *Lexington Realty*.

— Брендан, — сказав відвідувач, — Голмс.

Він мав великі карі очі й ретельно поголену голову. Гретхен звично окинула його двосекундним оцінювальним поглядом. Пальто — дороге, добре пошите. Взуття — *Alexander McQueen*. Можливо, цей тип завітав просто із цікавості, але принаймні це не здавалося цілковито марною тратою часу. І зараз він був єдиним можливим варіантом.

— Ласкаво прошу до вашого майбутнього, — сказала Гретхен. Вона махнула рукою в бік відкритого простору. А тоді почувла, як двері знову відчиняються.

— Перепрошую, я ще не спізнився? — ще один чоловічий голос.

Цього разу це виявився спортивний з вигляду невисокий чоловік із хвилястим темним волоссям і тонкими вусами, які можуть здаватися або безглуздими, або сексуальними залежно від власника. Гретхен подумала, що в його випадку це спрацювало — він мав задумливий і водночас дещо розпусний вигляд. Найголовніше, він був ще одним потенційним покупцем. День починав налагоджуватися.

— Вам пощастило, — сказала вона. — Саме останньої миті.

— Я Огюст. Огюст По, — м'який голос, урочисті інтонації. І ледь відчутний натяк на алкоголь у подиху.

— Гретхен, — сказала ріелторка. Вона на секунду замовкла, записуючи імена. *Смон*. Спочатку хтось на ім'я

Голмс, а тепер По? Яка ймовірність цього? Чи це якийсь розіграш?

Перш ніж Гретхен встигла щось запитати, обидва чоловіки пройшли попереду неї в головне помешкання. Вона наздогнала їх і розпочала промову — ту саму, яку весь ранок повторювала за столом на самоті.

— Панове, перед вами найкраща можлива покупка в Бушвіку. Будівля кінця XIX століття, шиферний дах, теракотові деталі, оригінальні мансардні вікна...

— Перепрошую, хтось тут є? — знову двері. Цього разу жіночий голос із чарівним британським акцентом.

Гретхен знову ввімкнула вітальну усмішку, надихаючись дедалі більше. Дві хвилини тому вона не мала жодної перспективи.

Тепер їх раптом стало три.

РОЗДІЛ 2

— Я запізнилася? — запитала жінка.

— Зовсім ні, — сказала ріелторка. — Я Гретхен.

— Я Маргарет Марпл.

Стривайте, подумала Гретхен. *Голмс. По*. А тепер ще й Марпл???

Вона швидко склала враження про новоприбулу: приваблива, але без виклику. Макіяжу мінімум. Твідова спідниця з недорогим верхом. Вимова вишукана. Вигляд практичний.

— Я маю запитати, — сказала Гретхен. — Ваші імена...

— Скажіть, — заговорив Голмс, ігноруючи зависле в повітрі запитання. Він відколупнув хиткий шматок штукатурки з цегляної стіни. — Чому вона досі не продана?

Гретхен прочистила горло.

— Перепрошую?

До біса імена. Вона має продати нерухомість.

— За два тижні ваша ціна за квадратний метр впала із семи тисяч до шести п'ятисот, — сказав Голмс. — Тож мені просто цікаво... — він зупинився на півслові й зморщив носа. — Що це за *запах*?

Гретхен зрозуміла, що тепер грає від оборони.

— Ну, в цій будівлі раніше була пекарня, — сказала вона. — Можливо, річ у цьому?..

— Ні, — твердо сказав Голмс, рушаючи в інший бік кімнати. — Запах свіжий — і досить їдкий.

Дійшовши до великого фабричного вікна на стіні приміщення, він відчинив нижню половину й висунувся назовні.

— Тут неподалік був тату-салон, — сказав він. Це була заява, а не запитання. По та Марпл підійшли до Голмса і стали поруч із ним біля вікна.

Краєвид, що відкривався звідти, Гретхен знала добре, і він був геть не чудовий. Потенційні покупці дивилися на сусідню будівлю — одноповерхову руїну із запечатаними гофрованими дверима на фасаді. Невелика асфальтована ділянка позаду була всяяна пластиковими контейнерами та сміттям.

— Я можу перевірити записи в реєстрі нерухомості, — сказала Гретхен, намагаючись з'їхати з незручної теми. — Знаю, що тепер помешкання порожнє.

— ПАВи, — сказав Голмс.

— Перепрошую? — сказала Гретхен.

— Поліциклічні ароматичні вуглеводні. Використовуються у виготовленні чорного чорнила. Містять відтінок аромату автомобільних покришок.

— Дивно, — сказала Гретхен. — Я не відчуваю жодного особливого запаху.

— Я гіперосмік, — сказав Голмс. — Дар і прокляття водночас.

Гретхен відчула, що втрачає нитку розмови.

— Перепрошую, я не...

— Надприродно чутливий нюх, — сказав Голмс. — Генетичний збій.

— Може, нам варто оглянути другий поверх? — запропонувала Гретхен, вказуючи в напрямку іржавих металевих сходів.

По зробив граційний жест.

— Жінки перші.

Гретхен пройшла вперед, молячись, щоб проіржавілі східці витримали вагу чотирьох осіб. Другий поверх був такий самий відкритий і порожній, як і перший, за винятком безладно розкиданих залишків офісних меблів.

— Не поспішайте, — сказала Гретхен. — Якщо маєте будь-які запитання, ставте їх без вагань.

Марпл провела пальцем по запорошеній книжковій полиці, а Голмс тим часом опустився на одне коліно й подряпав нігтем дошку підлоги.

— Низькосортна сосна, — пробурмотів він. Тоді витягнув із кишені маленьку металеву кульку, поклав її на підлогу й простежив, як вона ліниво котиться до стіни. — Нахил дві цілих п'ять десятих сантиметра, — додав він, хмурачись.

Гретхен намагалася вирішити, на кому з трьох їй варто зосередитися. Голмс явно був вибагливий причепа, можливо, аж до маніякальності. Марпл здавалася тихою і задумливою. Збагнути характер По було важче. Гретхен уважно вдивлялася в його обличчя, поки він висував

верхню шухляду скрипливої металевої офісної шафи для документів і зазірав туди. Він жодного разу не всміхнувся, відколи прийшов, але було в ньому щось темно-магнетичне.

— Просто для мого розуміння, — почала Гретхен, усвідомивши, що троє її потенційних клієнтів, можливо, купляли разом, — ви всі...

— О боже! — вигукнув По. — Убивство!

Гретхен завмерла, коли По витягнув із теки поживклу газетну вирізку. Вираз його обличчя став іще суворіший.

— Тут когось убили, — сказав він.

— Що? — сказав Голмс з раптовим припливом енергії.

— Справді? — сказала Марпл.

По помахав вирізкою:

— Погляньте.

Він поклав клаптик газетного паперу на теку й розрівняв його. У Гретхен замакітрилася голова. Продавець попереджав її про цей зловісний факт в історії будинку. *Трясьця!* Вона мусила перевірити ящики перед показом.

Марпл провела пальцем по статті й обернулася до Гретхен.

— То це правда?

Гретхен прочистила горло.

— До мене доходили якісь чутки, — обережно сказала вона, — але...

— Це не чутки, — різко сказав Голмс. — Тут написано про це чорним по білому.

Гретхен підійшла ближче й глянула через плече По. Папір був крихкий, але шрифт — цілком розбірливий. СМЕРТЬ У ПЕКАРНІ, — сповіщав заголовок. Нижче йшлося: «Молоду дівчину вбито перед світанком». Розповідь завдовжки з одну шпальту супроводжувала світлина будівлі.

Тієї самої будівлі, в якій вони зараз перебували.

— Їй перерізали горло, — сказав По. — На поверсі просто під нами. 1954 року. Їй було лише дев'ятнадцять. Марпл здригнулася.

— Бідолашна дитина.

Гретхен уявила, як її комісійні зникають просто очевидно. Подумки вона зробила швидкий перерахунок, готуючись одразу знизити ціну. Хто, в біса, заплатить майже шість тисяч п'ятсот доларів за квадратний метр за місце вбивства?

Перш ніж вона встигла запропонувати нову суму, усі троє потенційних клієнтів обернулися й заговорили одночасно.

— Ми її купуємо!

РОЗДІЛ 3

СЬОГОДНІ

Опостові По вже несла було чекати, щоб нарешті вирушити в дорогу. Колись шкільний учитель охарактеризував його темперамент як збудливий, і цього ранку це проявилось вповні.

Вийшовши з нещодавно відремонтованої будівлі пекарні в новенькому лляному костюмі, По зиркнув на свіжий напис на вхідних дверях. Позолотка й класичний шрифт. Мало дорогий і ексклюзивний вигляд. «Бюро розслідувань Голмса, Марпл і По» нарешті дістало офіційний статус, і нині був той день, коли вони заявлять про себе на повний голос. По був у цьому впевнений. Вони мали саме ту справу, яка для цього необхідна. Вони мали саме ті навички, які для цього необхідні. Їм потрібна була тільки бездоганна командна робота.